రేడియోప్రియుడైన భర్త

రెబ్బా ప్రగడ సుబ్బారాయుడు ఒక డబ్బా! అది అతని వాగుడికి మెచ్చి, మిత్రబృందమిచ్చిన ముద్దుపేరు. ముద్దు పేరు మొద్దుగా తోస్తే, అసలు పేరు జమాయించి పిలవడం కూడా కద్దు. అందుకని కొందరం డబ్బారేకుల సుబ్బారాయుడు సూక్ష్మంగా డి.రాయుడు అంటాము.

ఇంతకీ చెప్పొచ్చేదేమిటంటే, రెబ్బా ప్రగడ ముఖం రేడియోపేరుచెబితే రేడియం డయల్‌లా వికసిస్తుంది, గాఢాంధకారంలోకూడా.

అందులోనూ అతనికి రేడియం డయల్ గల రేడియో నూటయాభైరూపాయలలోపున దాదాపు పదిహేను ఇన్‌స్టాల్ మెంట్సులో ఎవరన్నా ఇస్తామని ప్రకటిస్తే బాగుంటుందనిపిస్తుంది.

రేడియోకంపెనీవాళ్ళ ప్రకటనలు అన్నీ తప్పక చూస్తాడు. వివిధ చిత్రాలు – రేడియోలవి – కత్తిరించి ఆల్బమ్ కూడా తయారుచేశాడు.

రేడియో కంపెనీలు, వాటి ఎడ్రసులు, అవి తయారుచేసే రకాలు అతనికి కంఠోపాఠం రెండోపంచవర్ష ప్రణాళికానంతరానికి దేశంలో రేడియోసెట్లు అసంఖ్యాకంగా తయారవుతున్నాయన్నా వార్త విన్నప్పుడు అమితమైన సంతోషం కలిగి, ఆ వార్త అందరికీ చాటాలనుకుని, సంతోషభారంచేత కదల్లేక అట్లాగే కూర్చుండి పోయి ఆఖరికి తన డైరీలోకూడా వ్రాయడం మర్చిపోయేడు.

అసలతనికి రేడియోఇంజనీరింగ్ నేర్చుకుని, చవకగా రేడియోలు ఉత్పత్తిచేసి, ప్రజలకు అందించాలనే ఉద్దేశం ఉంది. అందుకని కరస్పాండెన్సు ద్వారా రేడియో ఇంజనీరింగ్ అండ్ సర్వీసింగ్ నేర్పే సంస్థలతో చాలా ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు జరిపేడు.

ఒక కార్డుతో వాళ్ళు చెప్పలేనంత ఉచిత సారస్వతాన్ని గుప్పించేవారు. ఐదారువందలవరకు నెలల వారీగా కట్టాల్సివస్తుందని చూసేటప్పటికి గుండె ఆగినంతపనయ్యేది. ఐతేనేం ''నేర్చుకొంటూ సంపాదించండి'' అనే హెచ్చరిక ఆకర్షవంతమైనదిగా తోచేది.

నెలకు ఇరవై కట్టాలి. ఇప్పటికే అసలు తలక్రిందులవుతుంటే, మిగిలిన జీతంతో ఎలా గడపగలడు. అసంభవం! అందుకని అణగారని కోరికను ఎలాగో అణిచేసుకున్నాడు.

హొటల్లో రేడియో విన్నప్పుడు వొళ్ళు మండుకుపోయి, అయ్యరుదగ్గరకు వెళ్ళి, "కాసేపు అది ఆపుచేద్దురూ" అనేవాడు. మనసులో వినాలనేవుండేది. కాని తీరనికసితో అలా అనేవాడు.

ఏదైనా సినిమాబండి ప్రచారం చేస్తూవచ్చి, వీధిమొగలో ఆగితే చెవులు రిక్కబెట్టి వినేవాడు.

ధనవంతుల ఇళ్ళలో రేడియోధ్వనులు విన్నా, కారులో రేడియోఉన్నట్టు కనపడినా రెబ్బా ప్రగడకోపానికి అంతు ఉండేదికాదు వాళ్ళకి కారులోకూడా రేడియోవుంది; తనకి ఇంట్లోలేదుకదా, కనీసం పక్కవాటావాళ్ళకికూడా లేదు. అదీ కసి. అందుకని ఈ మధ్య సామ్యవాది అయినట్టు మాట్లాడుతున్నాడు.

అతనికి రేడియో నాటికలు, న్యూస్, క్రికెట్ కామెంటరీలు వినాలనీ, న్యూస్ ఎప్పటికప్పుడు తెల్సుకోవాలనీ ఉండేది. అది వీలయ్యేదికాదు. మొదటిరోజుల్లో రేడియోగల మిత్రుల్ని అడగాలని అనుకునేవాడు. వాళ్ళు "పోనీలెన్రూ" అంటే అతని పంచప్రాణాలూ హారతికర్పూరంలా హరించుకుపోయినట్టయి, గిజగిజలాడి, చివరికి అదీ విరమించుకున్నాడు.

రేడియో మెకానిజం కనీసం లోకల్ డీలర్సు వద్ద నేర్చుకుందామని వాళ్ళచుట్టూ ఆరేసినెల్లు ప్రదక్షణంచేసేడు. కాని ఎవరి వ్యాపారరహస్యం ఎవరు చెబుతారు? ఆ రహస్యం ఎరక్క, వాళ్ళకి కాఫీఖర్చులుపెట్టి, దండుగపాలయ్యేడు.

మొత్తం రెండువందలరూపాయల్లో రేడియోలు, వాయిదాలపద్ధతిని ఇచ్చే అవకాశంరాగానే అతనికి బ్రహ్మరథం ఎక్కినంతపని అయింది.

ఒకనెల్లో ఒకటోతారీఖున ఆఫీసునుంచి ఇంటికి పెందరాళే వొచ్చాడు.

"చూశావోయ్, సుశీలా!" అన్నాడు, జేబు బరువును చూపుతూ.

'చూశానండీ, సుబ్బారాయుడుగారూ' అందామనుకుంది కాని ఎందువల్లో, నాలిక తిరగలేదు; అందుకని, "అదేనాగొప్ప! రేపటికి కరిగిపోకుండావుంటే సరి" అంది. అలాంటి ఒకటోతారీఖులు చాలా చూసిన సుశీల.

"అదికాదోయ్; దొరగారు రేడియో కొంటున్నారు?"

"ఎంతకీ?"

"రెండువొందలు, వాయిదాల పద్ధతిని"

"భేష్! ఇంకేం? కాబినెట్ చూసి సంతోషించాలా లేక శబ్దం వినపడుతుందా?" అంటూ నవ్వసాగింది.

అతను నిరుత్సాహపడ్డాడు "ఏం?"

"లేకపోతే అదేమిటండీ! మా పెద్దన్నగారు ఎనిమిది వందలు పెట్టి కొన్నారు. కనీసం మూడు, నాలుగువందలన్నా పెట్టందే రేడియో ఏమిటి? ఒక వేళ కొన్నా మూన్నాళ్ళకే ముక్కలవుతుంది".

"గొప్పగావుంది, నువ్వనేది- శుభం పలకరా, మంకెన్న.... అన్నట్టు ధరలుతగ్గినా మనం ఎక్కువపెట్టి కొనాలన్నమాట!"

"పెట్టే ధరనిబట్టే సరుకు వుంటుంది"

"అది అన్ని విషయాల్లో నిజంకాదు. కంపెనీ ప్రఖ్యాతుల్ని బట్టి, ఎక్కువ రేట్లకి ప్రజలపై రుద్దుతుంటారు- నీలాగ భ్రమసిపోయే వాళ్ళుంటారుగదా అని".

"మీకు కావాలనివున్నప్పుడు వాదనని ఎలాగైనా మెలేస్తారు; ఇంక నాతో చెప్పడమెందుకు?"

"హౌమ్‌డిపార్టుమెంట్‌తో సలహా!"

"పాటించని సలహాలు పొందడమూ అనవసరమే అనుకుంటాను".

"ఇంతకీ నీవనేది ఏమిటి?"

"ఈడబ్బు బ్యాంకులో నిలువవేసుకోండి. ఓ మూడు వందలు అయ్యాక హాయిగా కొనుక్కోవచ్చు. మంచి రేడియో వస్తుంది. తక్కువధరలో లభిస్తుంది, వాయిదాల పద్ధతికన్నా".

"సలహా బాగానేవుంది కాని మూడేళ్ళనుండీ అలాంటిదానికే యత్నించాను. కాని అది అసాధ్యం! మనలాంటి తక్కువ జీతగాళ్ళు అప్పుచేసి ఆశల్ని తీర్చుకుంటూ, నెమ్మదిగా కష్టపడుతూ అప్పులు తీర్చుకోవడమే గత్యంతరం లేకపోతే కోరికలు సుప్తకోరికల్లానే వుండిపోతాయి. ఏమంటావ్?"

"మీ ఇష్టం"

అతను ఆలోచిస్తో కుర్చీలో కూర్చుండిపోయాడు. భార్య ఫ్లాస్కులోని కాఫీ అందించింది.

కాఫీ చప్పరిస్తో చప్పబడిన హృదయాన్ని పైకెత్తుతో అనుకోసాగేడు: "అసలు కళాహృదయాలు దేవుడెందుకిస్తాడో? ఇచ్చినవాడు దానితోబాటు డబ్బుకూడా యియ్యకూడదూ?"

ఆ తీరనికోరిక ఎంతగానో ఎన్నాళ్ళనుంచో అతని హృదయాన్ని రంపంతో కోసి రాపాడిస్తోంది.

"ఏమిటాలోచిస్తున్నారు?" అంది భార్య, అతని ఆలోచనల్ని ముఖంమీద చదువుతోన్నట్టుగా.

"ఆ. ఏంలేదు? నిన్నే మాట ఇచ్చాను. వాళ్ళు మనకోసం ఒకసెట్ రెడీగావుంచుతామన్నారు. ఇప్పుడో వంద ఇస్తే చాలు. మిగిలింది మూడు వాయిదాల్లో యివ్వవచ్చన్నారు.

"చాలాబాగుంది. ఇంక అడ్డంకేముంది. ఆర్డరిచ్చేశాక అనుజ్ఞలూ, ఆజ్ఞలూ ఎందుకు? తక్షణమే వెళ్ళిరండి"

ఆ రోజంతా ఆలోచనల్తో అతను అసలు బజారువైపే వెళ్ళలేకపోయాడు. సుశీల మొదట్లో అడ్డడమే అతన్ని దిగజార్చింది.

మర్నాడు సాయంత్రం జేబులో నూరురూపాయలకు పైగా నింపుకుని కంపెనీకి తిన్నగా ఆఫీసునుండే వెళ్ళాడు.

అతనికోసం నిర్మించిన సెట్టు అప్పటికే అమ్మకమైపోయింది.

"సారీ, మిష్టర్! నిన్న వస్తామని మీరు రాలేదు ఇదుగో ఇప్పుడే అమ్మేశాను. మీరు ఓ పదినిమిషాలు ముందువచ్చినా బాగుండేది" అన్నాడు మేనేజర్.

సుబ్బారాయుడు నీరైపోయేడు కుర్చీమీద కూర్చున్నవాడు అట్లాగే రాయైనట్లుగా కదలకుండా ఉండిపోయాడో క్షణం.

రేడియో ఇంటికి తీసుకువెళ్ళి భార్యని అమాంతంగా ఆశ్చర్యసముద్రంలో ముంచాలని రిక్షాలో వస్తూ దారి పొడుగునా వేసిన అంచనా పటాపంచలైపోయింది.

రాత్రి తొమ్మిదింటికి, తెల్లమొహం వేసుకొని ఇంటికి చేరాడు.

"సినిమాకి వేంచేశారా?" అంది సుశీల.

"ఊ" అన్నాడు అన్యమనస్కంగా.

భోజనాలవద్ద అన్నం చల్లబడి బిరుసు ఎక్కిందనీ, నెయ్యి పేరుకుపోయిందనీ, కూరనీ ఉప్పు జాస్తీగావుందనీ, పెరుగు పులిసిందనీ సాధించేడు.

నిజానికి అన్నీ బాగానే వున్నాయని తెల్సు. సుశీలకి కాని ఏమీ జవాబివ్వలేదు. ఇస్తే మరికొంత ధుమారం రేగుతుంది.

"అంతకోపమెందుకు, ఆ రేడియో ఏదో కొనుక్కుందురూ. అయిన ఖర్చుల్లో అదొకటీ" అంది సుశీల నిద్రపోయేముందు.

"అన్నటైంకి మనం వెళ్ళకపోతే వాళ్ళు అట్టే బెడతారేమిటి? నిన్న నువ్వు పుల్లవేశావు. ఈ వేళేమో అది అమ్మేశారు. మన మొహాలకి రేడియో ఏమిటిలే"

నిష్ఠురంగానే సణుక్కున్నాడు.

"ఇంక లేవా?"

"మళ్ళా పదిహేనురోజులదాకా ఇవ్వలేనన్నాడు"

"అప్పుడే కొనండి"

"అందాకా డబ్బుండొద్దూ?"

"వేరే కంపెనీలో కొనండి"

"అవంత మంచివి కావు"

వారంగడిచింది. రోడ్డుమీద పోతుండే సుబ్బారాయుడ్ని పిల్చి రేడియోడీలర్ రేడియో వచ్చిందన్నాడు. రెబ్బా ప్రగడమొహం రేడియంలా మెరిసింది. కాని డబ్బు మాటగుర్తుకొచ్చి కాంతి విహీనమైంది.

"నాలుగు రోజులుండండి డబ్బుకి రాస్తాను. రాగానే తీసుకుంటూ" అని ఆ డీలర్‌వద్దే ఒక పోస్టుకార్డు తీసుకుని వాళ్ళ నాన్నకి ఓ వుత్తరం రాశాడు. వంద రూపాయలు పంపమని.

నాన్న ఉద్యోగం చేస్తూకూడా ఇంటిడబ్బుకాశించడం బాగోదని, రెక్కలమీదే ఆధారపడాలనీ ఆర్థికమాంద్యం ఎక్కువగా వుందనీ, ధాన్యంధరలు అంతబాగాలేవనీ, పైసదగ్గర్నుంచి జాగ్రత్తగా ఖర్చుచేయమనీ పరిపరివిధాల రాస్తో, తనుపంపే డబ్బులో ప్రతీ అణా తన రక్తపుచుక్క సమానమని హెచ్చరించాడు.

ఉత్తరం కొంచెం ఉడుకుమోతుతనాన్ని కలిగించినా డబ్బు వచ్చినందుకు సంతోషిస్తో షాపుకి బయలుదేరాడు. తండ్రి చాలా పిసినిగొట్టు అందువల్లే ఈనాలుగేళ్ళల్లోనూ ఆయన్ని ఒక కానీకూడా అడగలేదు. స్వశక్తివల్లే బతకాలని ఆశించాడు.

కాని ఈసారి అడక్క తప్పలేదు. అందుచేత అహంకొంత దెబ్బతింది.

చిన్నపిల్లవాడిని మోస్తున్నట్టుగా కాలిమీద పెట్టుకుని, జాగ్రత్తగా రేడాయోను ఇంటికి చేర్చాడు, తొమ్మిదింటికి.

రేడియోని చూసిన సుశీల ముఖం చిట్లించకపోవడంతో, అతనికి ధైర్యం కలిగింది. రాత్రి పదకొండుగంటల వరకూ రేడియోవింటూ ఆనందించారు, దంపతులు ఆధ్వని చుట్టుపక్కల వాళ్ళనికూడా ఆకర్షించింది. వాళ్ళల్లో కొందరు లోలోపల ఈర్ష్యపొందసాగేరు.

'తనొక్కడికే రేడియో ఉన్నట్టు...'

'కాఫీ ఫలహారాలూ రేడియోదగ్గరేనమ్మా!'

'ఎలక్ట్రిక్ బిల్లు వచ్చినప్పుడు తెలుస్తుంది'- అలా నడిచేయి అమ్మలక్కల గుసగుసలు.

సుశీల మర్నాటివరకూ రేడియో తాకలేదు. కానీ భర్త ఆఫీసుకు వెళ్ళినప్పుడు రేడియో తనకు ఎంతగా తోడ్పడేది తెల్సుకుని, దానితో కాలక్షేపం చేసింది.

భర్తని 'చవకరేడియో' అని అవహేళన చేసినందుకు కించపడింది. వస్తువుల ధరలు ఎల్లకాలం ఒకలాగే వుండవని గ్రహించి సంతృప్తిపడింది. ఆవేళ సుబ్బారాయుడు నలుగురు మిత్రులతో ఇంటికి ఆరున్నరగంటలకి వచ్చాడు. సిలోన్‌నుండి అరవ సంగీతము వినవస్తోంది.

లోపలికి వెళ్ళి సుశీలతో కాఫీచెయ్యమని చెప్పి తిరిగి ముందుగదిలోకి వచ్చేడు.

మిత్రులు రేడియోపై తమ అభిప్రాయాలు చెబుతో అభినందనలు తెల్పసాగేరు.

ఇంతలో కాఫీ తయారైంది. అంతా దానిని చప్పరిస్తో కూర్చున్నారు.

"మా నాన్న నూరురూపాయలు పంపేడోయ్! దానితోనే కొన్నాను" రశీదు

బయటపడేశాడు. "ఇవి పాపపు రోజులు, నిజంగా కష్టపడి తిండిమాని దాచుకుకొనుక్కున్నా అనుమానిస్తుంది లోకం" అని భయపడుతున్నట్టుగా.

"మిగతాడబ్బు ఎలాగో నేనే సర్దుకుంటాను" అన్నాడు తిరిగి, తృప్తిగా.

"ఏదైంది, వార్తలు పెట్టవోయ్" అన్నాడు ఒకడు రెబ్బాప్రగడ, వాల్యూమ్ తగ్గించి, బ్యాండ్ మార్చి నాలుగు వందల పదకొండు మీటర్లమీద హైద్రాబాద్ స్టేషన్ను మీడియం వేవ్‌లో ట్యూన్‌చేసి వాల్యుమ్ హెచ్చించాడు.

అందరూ శ్రద్ధగా వినసాగేరు-మూడో ప్రపంచ మహాయుద్ధం ఎక్కడ ముంచుకువస్తుందో అన్నట్టుగా.

"ఆలిండియా రేడియో... వార్తలు... చదువుతున్నది..."

అంతే! తర్వాత శబ్దంరాలేదు. లోపల లైటుమాత్రం వెలుగుతోంది. అతనిగుండె వేగంగా కొట్టుకుంది స్విచ్ ఆఫ్‌చేసి, మళ్ళా వేశాడు; ధ్వనిరాలేదు.

బెజవాడ, మద్రాస్ ఢిల్లీస్టేషన్‌లు పెట్టేడు. ఎక్కడా ధ్వనిరాలేదు; బజ్ అనేశబ్దం తప్ప.

అందరూ నిశ్చేష్టులయ్యారు.

'చవక రేడియో లింతేనోయ్' అన్నాడు ఓ మిత్రుడు

'ఏదోడిఫెక్టు' అన్నాడు మరొకడు.

పదినిమిషాలు చాలా ప్రయత్నించాడు. సుబ్బారాయుడు. కాని ధ్వనిరాలేదు. చివరికి ఆపేసి, "వాళ్ళు పరీక్షించుకునే ఇచ్చారు. ఏమైందో తెలీడంలేదు. ఐనా గ్యారంటీవుందిగా' కష్టంగానే చిరునవ్వు తెచ్చుకున్నాడు మిత్రులు మర్నాడువెళ్ళి దానివిషయం కనుక్కోమనీ, లేకపోతే డబ్బు దండుగవుతుందనీ, మరీమరీచెప్పి, తమ ఇళ్ళకి వెళ్ళిపోయ్యారు.

"శని, అంతాశని..." అన్నాడు వంటింట్లోకివెళ్ళి

"ఏం?"

జరిగింది చెప్పాడు.

"అలా ఎందుకైంది? నడవండి చూద్దాం" అంది సుశీల సానుభూతిపూర్వకంగా.

ఇద్దరూ యత్నించారు. కాని రేడియో పాడలేదు.

సుశీల "మంచిరేడియో కొనుక్కుందామంటే విన్నారూ? ఇది వాళ్ళ మొహానకొట్టి, కొంచెం ఖరీదైంది తీసుకోండి" అంది.

సుబ్బారాయుడికి తోక త్రొక్కినట్టయింది. చర్రునలేచాడు. "మొదటినుండి నీమాటలే శనిలా తగులుకున్నాయి. ఆ వేళ రేడియోయే అమ్మకమైపోయింది. ఈ వేళ నిక్షేపంలాంటిది పల్కడమేలేదు. అంతాశని..." అని అరిచాడు.

"ఆలోచించుకోకుండా చదవకబారు వస్తువుల్ని కొని శని అనుకుంటూ శంకిస్తే ఏం లాభం?" సుశీల అంటించింది.

ఆనాడు అతనికి భోజనమే సయించలేదు. ఏమీ తోచలేదు.

రాత్రి పదింటికి తిరిగి రేడియో పెట్టేడు. పాటలు బాగా వచ్చాయి. ఆ దంపతుల హృదయాలు తిరిగి ఆనందానుభూతితో నిండేయి.

మర్నాడూ అట్లాగే జరిగింది. రోజంతా బాగానే పనిచేసింది. ఏడింటినుండి తొమ్మిదివరకూ ఆ 'జబ్బు' వచ్చింది. అదేమిటో అతను 'డయాగ్నైజ్' చెయ్యలేకపోయాడు.

మూడోనాడు దాన్ని తిరిగి డీలర్‌వద్దకు తీసుకువెళ్ళాడు.

అతడంతా విని "మీలైన్‌లో వోల్టేజ్ ఉన్నట్టుంది" అని ఒక స్క్రూబిగించి ఇచ్చేశాడు. ఆనాటినుండీ రేడియో బాగానే పని చెయ్యసాగింది.

రోజుకు ఏ పదహారుగంటలో రేడియో పెట్టుకుని ఆనందించసాగేరు, వాళ్ళు.

ఆ రోజు సెలవు. అతను క్రితంరోజే 'వాణి' కొని, ముఖ్యమై ప్రోగ్రాంలు క్రింద గీటుపెట్టాడు.

కాఫీతాగి రేడియోముందు కూర్చున్నాడన్నమాటే గాని అతనికి శ్రావ్యసంగీత మనేదే వినపడలేదు. హైదరాబాద్‌లో ఎవరో 'సరిగమ పదనిసల'తో కుస్తీపడుతున్నారు. విజయవాడనుండి పిల్లల కార్యక్రమం ఇంకో స్టేషన్‌లో తబలాలతో పోరాటం త్రిప్పి త్రిప్పి సిలోన్ వేపే తిరిగాడు.

అప్పుడప్పుడు తలనొప్పి పోగొట్టేమందు ప్రకటనలు తలనొప్పికలిగించినా కొన్ని హిందీపాటలు వీనులకు విందుచేయసాగాయి. హిందీ అంతగా అతనికి రాకపోయినా శ్రావ్యమైన తెలుగుపాటకోసం చెవులు రిక్కించుకున్నాడు. ఒంటిగంటకు మద్రాస్‌నుండి గానసుధ అని వుంది. అతను సరిగా ఆ టయిమ్‌కే రేడియో పెట్టాడు. తిరిగి కర్ణాటక సంగీత రణగొణధ్వని అతని కర్ణాలకు సోకింది. వెంటనే రేడియో ఆపేశాడు.

అసలు ఏదైనా కళ ప్రయోజనం ఆనందించడం మనదికదా అనేవుద్దేశంతో ప్రతీదాన్ని గొప్పచేసుకుని, మార్పు సహించక, బాధగానైనా భరించాలనుకోవడంలో తెలివి ఏమిటో అనుకున్నాడు. నాలుగున్నరకు సిలోన్‌నుండి తెలుగులో పాటలు వచ్చాయి. 'వాయిస్ ఆఫ్ అమెరికా' వాళ్ళు కూడా తెలుగులో పాటలు ప్రసారంచేస్తారని వాళ్ళ కార్యక్రమంలో అనగా విన్నాడు. అయినా అతనికి సంతోషం కలగలేదు. తెలుగువారికి ఇన్ని బ్రాడ్ కాస్టింగ్ స్టేషన్‌లు వుండగా పాటలకోసం సిలోన్, అమెరికాలవైపు తిరగాల్సినదుస్థితి రావడం దురదృష్టం అనిపించిందతనికి.

రాత్రి అతను విచారంగా కనబడ్డాడు.

భార్య. "ఏమిటండీ, అట్లా వున్నారు?" అంది.

"రేడియో కొనడం శుద్ధ దండుగ"

"ఎందువల్ల?"

"రోజుకి ఓగంటైనా – కనీసం – తెలుగులో పాటలు వినడానికి ఆంధ్రులు నోచుకోలేదు. పట్టుమని పదినిమిషాల కంటే రానేరావు. దానికైనా కనిపెట్టేక్కూర్చోవాలి" అన్నాడు.

"మీరెప్పుడూ ఇంతేలెండి. రేడియో కొనేవరకూ ఓ ఆతృత; కొన్నాక ఓ ఆందోళన, అదీగాక ఈమధ్యేగా ఆంధ్రప్రదేశ్ వచ్చింది. ఆంధ్రుల అదృష్టమంతా ముందే వుంది. విచారించకండి, మీకు ఓ గంటైనా తెలుగులో లఘు సంగీతంగాని, సినిమాపాటలుకాని వినే అవకాశం కల్పిస్తాం" అంది ఓ స్టేషన్ డైరెక్టర్‌లా.

"అదీ చూద్దాంగా" అని రెబ్బాప్రగడ వ్యంగ్యంగా అన్నాడు.